

PISMO TRALCEM

Ignacij, imenovan tudi »Tisti, ki nosi Boga«, sveti Cerкви v Tralah v Aziji: Cerкви, ljubljene od Boga, Očeta Jezusa Kristusa, izvoljeni in Boga vredni, deležni miru v mesu in duhu, po trpljenju Jezusa Kristusa, našega upanja zaradi vstajenja, ki vodi k Njemu: pozdravljam jo v polnosti, na apostolski način, in ji želim veliko veselja.

1. Izvedel sem, da imate brezgrajno in v potrpežljivosti neomajno mišljenje, ki si ga niste pridobili z rabo, temveč vam je prirojeno po naravi, kakor mi je pojasnil vaš škof Polibij, ki je po volji Boga in Jezusa Kristusa prišel v Smirno in se je z menoj, ki nosim vezi v Kristusu Jezusu, tako razveselil, da sem v njeni motril vse vaše občestvo. Ko sem torej po njem prejel izraz, vaše naklonjenosti, ki je skladna z Bogom, sem slavil Boga, saj sem spoznal, da ste Božji posnemovalci.

2. Ko se namreč podrežite škofu kot Jezusu Kristusu, se mi zdi, da ne živite po človeško, ampak po Jezusu Kristusu, ki je zaradi nas umrl, da bi prejeli vero v Njegovo smrt in s tem ubežali smrti. Nujno torej ni le to, da brez škofa ne storite ničesar – kakor že ravnate –, ampak da ste pokorni tudi starešinam kot apostolom Jezusa Kristusa, našega upanja, v katerem se bomo znašli, če bomo v Njem živeli. A tudi tisti, ki so diakoni skrivnosti Jezusa Kristusa, morajo v vsakem oziru vsem ugajati. Niso namreč diakoni jedi in pijače, ampak služabniki Božje Cerkve. Očitkov se morajo torej varovati kakor ognja.

3. Prav tako naj vsi spoštujejo diakone kot Jezusa Kristusa in tudi škofa, ki je Očetova prisposoda, starešine pa naj spoštujejo kot Božji zbor in zvezo apostolov. Brez njih ne moremo govoriti o Cerкви. Prepričan sem, da vi glede tega tako mislite. Zgled vaše ljubezni sem namreč prejel in ga imam pri sebi v vašem škofu; njegovo zadržanje samo je velik nauk in njegova krotkost je moč. Mislim, da ga spoštujejo tudi brezbožneži. Ker vas ljubim, vam prizanašam, čeprav bi vam lahko glede tega ostreje pisal. Ne cenim samega sebe tako zelo, da bi vam ukazoval kot apostol, saj sem obsojenec.

4. Veliko mislim v Bogu, a si prizadevam za zmernost, da se ne pogubim z bahanjem. Zdaj se moram namreč bolj bati in ne smem poslušati tistih, ki me zapeljujejo v napuh. Vsi, ki mi govorijo, me bičajo. Ljubim sicer trpljenje, toda ne vem, če sem (ga) vreden. Gorečnost se namreč mnogim ne kaže, mene pa tem bolj napada. Potemtakem potrebujem krotkost, s katero se uničuje vladar tega veka.

5. Da vam ne morem pisati o nebeških stvareh? (Seveda vam lahko,) toda bojim se, da bi vam škodil, ker ste majhni otroci; bojim se – odpustite mi –, da bi se zadušili, ker tega ne bi mogli doumeti. Tudi jaz namreč nisem učenec že zaradi tega, ker nosim vezi in umevam nebeške resničnosti, razmestitve angelov in sestave Oblasti, vidne in nevidne resničnosti. Marsikaj nam še manjka, da nam ne bi umanjkal Bog.

6. Opominjam vas torej, ne jaz, ampak ljubezen Jezusa Kristusa: uživajte samo krščansko hrano, zdržujte pa se tujega zelišča, namreč krivoverstev. Ti (krivoverci) hlinijo, da so vredni zaupanja, in sebi primešajo Jezusa Kristusa – kakor tisti, ki dajejo (piti) smrtonosen strup v medicini. Kdor tega ne ve, rad vzame (pijačo) in v zlem užitku pije smrt.

7. Varujte se torej takih. To pa se bo zgodilo, če ne boste domišljavi in boste neločljivi od Boga Jezusa Kristusa, škofa in zapovedi apostolov. Kdor je v občestvu z oltarjem, je čist; kdor pa je brez občestva z oltarjem, ni čist. To se pravi: tisti, ki kaj dela ločeno od škofa, starešinstva in diakonov, ni čist v vesti.

8. Ne pišem vam, kakor da bi o vas kaj takega izvedel, ampak vas želim vnaprej obvarovati, ker vas ljubim in vnaprej vidim hudičeve zasede. Naučite se krotkosti in se preustvarite v veri, ki je Gospodovo meso, in v ljubezni, ki je kri Jezusa Kristusa. Nihče izmed vas ne sme imeti nič proti bližnjemu. Ne dajajte priložnosti poganom, da ne bodo zaradi nekaterih nespametnežev svetoskrunsko govorili o množici v Bogu. »Gorje namreč tistemu, po katerem se – zaradi njegove praznosti – moje Ime pri komer koli skruni.«

9. Bodite torej gluhi, kadar vam kdo kaj govori ločeno od Jezusa Kristusa, (ki je) iz Davidovega rodu, iz Marije; ki se je resnično rodil, jedel in pil; ki je bil resnično preganjan pod Poncijem Pilatom, resnično križan in je umrl, ko so ga gledala nebeška, zemlja in podzemna bitja; ki je tudi resnično vstal od mrtvih, ko ga je obudil njegov Oče, kakor bo obudil tudi nas, ki Vanj verujemo: obudil v Jezusu Kristusu, brez katerega nimamo resničnega življenja.

10. Če pa je, kakor pravijo nekateri brezbožneži, se pravi neverujoči, trpel na videz – a so pravzaprav oni sami videz –, zakaj potem jaz nosim vezi, zakaj si celo želim, da bi se bojeval z divjimi zvermi? Zaman me torej čaka smrt in potemtakem o Gospodu izrekam laži.

11. Bežite pred slabimi poganjki, ki rodijo smrtonosen sad; kdor ga okusi, takoj umre. Ti poganjki namreč niso Očetova sadika. Če bi to bili, bi se kazali kot veje križa – njihov sad bi bil nepropadljiv –, po katerem k sebi po svojem trpljenju kliče vas, ki ste deli Njegovega telesa. Glava se namreč ne more roditi brez telesnih delov, saj Bog obljublja enost, ki je On sam.

12. Pozdravljam vas iz Smirne skupaj s Božjimi Cerkvami, ki so pri meni in so me v vsem poživile v mesu in duhu. Opominjajo vas moje vezi, ki jih nosim zaradi Jezusa Kristusa, saj prosim, da bi postal deležen Boga; vztrajajte v medsebojni slogi in skupni molitvi. Za vsakega posebej, zlasti pa za starešine, se spodobi, da poživljate škofa v čast Očeta, Jezusa Kristusa in apostolov. Prosim vas, da mi prisluhnete v ljubezni, da s svojim pisanjem ne bom pričeval proti vam. Molite tudi zame, ki potrebujem vašo ljubezen po Božjem usmiljenju, da bom spoznan za vrednega doseči delež, ki si ga nadvse želim, in ne bom spoznan za nepreizkušenega.

13. Pozdravlja vas ljubezen Smirnčanov in Efežanov. V svojih molitvah se spominjajte sirske Cerkve – nisem vreden, da se imenujem po njej, saj sem zadnji izmed njih. Bodite pozdravljeni v Jezusu Kristusu, pokorni škofu kot (Božji) zapovedi in podobno pokorni tudi starešinstvu. Vsi se med seboj ljubite z nerazdeljenim srcem. Moj duh se za vas ne žrtvuje samo zdaj, ampak tudi tedaj, ko bom deležen Boga. Še sem namreč v nevarnosti, toda zvest je Oče v Jezusu Kristusu, tako da bo izpolnil mojo in vašo prošnjo. O da bi bili vi v Njem spoznani za brezgrajne.

Prevedla Franc Ksaver Lukman in Gorazd Kocijančič.
Zgodnjekrščanski spisi, Celje 2015, str. 690–693.